

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse
v p r á v n í v ě c i

žalobkyně: **nezletilá V.D.B.H.**, narozena „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. MV-64918-5/SO-2016,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 8. 2016, č. j. MV-64918-5/SO-2016, jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-1208-28/ZR-2015. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a udělil žalobkyni dle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona výjezdní příkaz platný po dobu 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

rozhodnutí. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je v celém rozsahu nezákonné a nepřezkoumatelné, a tvrdila, že postupem žalovaného byla zkrácena na svých právech. Podle žalobkyně bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, na základě procesně nepoužitelných důkazů. Správní orgány se nevypořádaly s přiměřeností zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně ve vztahu k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, a přenesly tak důkazní břemeno v řízení o zrušení trvalého pobytu na žalobkyni. Žalobkyni byl povolen trvalý pobyt na území ČR již v roce 2005 za účelem sloučení rodiny s jejím otcem panem V.D.H., jejím jediným zákonným zástupcem, kterému bylo rovněž zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR, avšak na základě povolení odkladného účinku správní žaloby v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 56/2015 pobýval její otec na území ČR za účelem péče o ní a zajištění její školní docházky. Žalobkyně vytýká žalovanému nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se domnívá, že výrok napadeného rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování. Správní orgán odkázal v odůvodnění svého rozhodnutí na úřední záznam, navíc sepsaný v řízení vedeném správním orgánem pod sp. zn. OAM-1208/11/ZR-2015, který tak není způsobilým důkazním prostředkem. Žalobkyni není zřejmé, na základě jakých důkazních prostředků dospěly správní orgány k určení délky údajné nepřítomnosti žalobkyně na území ČR (téměř desetiletá nepřítomnost). V této souvislosti odkázala žalobkyně na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp. zn. 7 As 142/2011.
3. Za nesprávnou, ve vztahu ke správnímu orgánu prvního stupně, považovala žalobkyně rovněž aplikaci § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jenž ke dni zahájení správního řízení takového ustanovení neobsahoval. V daném případě přicházela dle žalobkyně v úvahu aplikace § 87l odst. 1 písm. d) téhož zákona, přičemž tato vada byla následně zhojena žalovaným až v rámci odvolacího řízení jakožto chyba v psaní, kdy žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí změnil s odkazem na § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čímž způsobil žalobkyni újmu spočívající v nemožnosti se proti takovému rozhodnutí odvolat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž popsal průběh správního řízení a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Podle žalovaného byl naplněn důvod pro zrušení trvalého pobytu žalobkyně podle § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a tento závěr byl přezkoumatelně odůvodněn. K námitce žalobkyně o údajné nezákonnosti napadeného rozhodnutí a závěrech o nepřítomnosti žalobkyně na území ČR po dobu několika let, které dle žalobkyně nemají oporu ve spisu, žalovaný uvedl, že po celou dobu správního řízení žalobkyně nenavrhla ani nepředložila žádný důkaz, který by tento závěr zpochybňoval. Žalovaný odkázal na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, v němž uvedl, na základě jakých podkladů došel ke zjištění, že se žalobkyně v období od 29. 9. 2005 do 1. 10. 2014 na území České republiky nezdržovala. K dalším žalobním námitkám žalobkyně vztahujícím se k nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně a možnému zásahu do jejího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soukromého a rodinného života a k námitce týkající se změny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 1 správního řádu, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí s tím, že s těmito námitkami se již řádně a srozumitelně vypořádal v rámci odvolacího řízení. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevýjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinou ode dne 12. 8. 2005. Dne 8. 4. 2015 se na pracoviště správního orgánu I. stupně v Ústí nad Labem dostavil otec žalobkyně s žádostí o vydání potvrzení o pobytu žalobkyně na území ČR, přičemž uvedl, že se jeho dcera (žalobkyně v tomto řízení) zdržovala od roku 2005 do roku 2014 ve Vietnamu. Správní orgán prvního stupně poté zahájil ex offio ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu s žalobkyní správní řízení ve věci zrušení jejího trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Otec žalobkyně, jakožto její zákonný zástupce, byl předvolán k objasnění skutkového stavu věci na den 28. 7. 2015, ve věci však odmítl vypovídat. Žalobkyně byla následně vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Právní zástupce žalobkyně navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí otce žalobkyně a dotazem na Základní školu a Mateřskou školu x, kterou žalobkyně od 13. 10. 2014 navštěvuje. Žalovaný navrhované důkazy neprovedl, neboť se domníval, že jsou nadbytečné. O integraci žalobkyně do třídního kolektivu neměl správní orgán prvního stupně pochyb a nepovažoval tuto skutečnost za významnou pro vydání rozhodnutí. Rovněž výslech otce žalobkyně považoval žalovaný s ohledem na jeho předchozí odmítnutí ve věci vypovídat za nadbytečný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Ze správního spisu se dále podává, že dne 12. 10. 2014 požádal otec žalobkyně o její přestup na Základní školu a Mateřskou školu x, přičemž v žádosti uvedl, že žalobkyně je doposud žákyní školy N.B.K., 6, H., ročník L8P 5A1 ve školním roce 2013/2014. Žalobkyně byla následně přijata ke studiu na základní škole v x, přičemž pro její nedostatečnou znalost českého jazyka byla zařazena do pátého ročníku.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 3. 2016, č. j. OAM-1208-28/ZR-2015, byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2016, č. j. MV-64918-5/SO-2016, napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a udělil žalobkyni dle § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona výjezdní příkaz platný po dobu 30 dnů ode dne nabytí právní moci. Toto rozhodnutí napadla následně žalobkyně žalobou.
11. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
12. Soud se nejprve zabýval procesní použitelností písemného sdělení otce žalobkyně č. j. OAM-1208-1/ZR-2015, ze kterého vyplývá nepřítomnost žalobkyně na území České republiky od dne 29. 9. 2005 do dne 1. 10. 2014. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36, www.nssoud.cz, uvedl: „Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníkům řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009 - 57). Uvedené podmínky byly u žalobkyně splněny a zjištění z tohoto písemného podkladu, který soud shledal jako plně použitelný, podporují i další listiny založené ve správním spise. Ze žádosti o přestup žalobkyně do Základní školy a Mateřské školy x je patrné, že jako předchozí škola navštěvovaná žalobkyní je uvedena škola v H.. Doklad o zajištění ubytování ze dne 13. 10. 2014 uvádí, že žalobkyni je poskytováno ubytování až od 1. 10. 2014. Otci žalobkyně byl pravomocně zrušen pobyt na území České republiky právě pro dlouhodobou nepřítomnost. Otec pak byl jedinou zjištěnou osobou, se kterou měla žalobkyně žít na území České republiky. Oproti tomu žalobkyně byla ve správním řízení zcela pasivní, po celou dobu správního řízení nepředložila žádnou vlastní verzi skutkového děje, přestože jí byla opakovaně dána možnost se k věci vyjádřit. Rovněž v rámci odvolání žalobkyně žádným způsobem nezpochybnila, že se v období od 29. 9. 2005 do 1. 10. 2014 nacházela mimo území České republiky, ale omezila se pouze na obecné formulace, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. I v řízení o zrušení trvalého pobytu však nese cizinec břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně otázek svého soukromého života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, www.nssoud.cz). Žalobkyně však toto své břemeno neunesla.
13. K návrhu důkazu výsledkem otce žalobkyně ve správním řízení soud konstatuje, že důkazy slouží k prokázání konkrétních skutkových tvrzení. Žalobkyně nijak nespecifikovala, co nového či dosud neznámého by měl výsledek otce žalobkyně přinést, a to za situace, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tento svědek již jednou odmítl vypovídat a z ničeho není zřejmé, že změnil názor. Navíc skutkové okolnosti týkající se poměrů žalobkyně, tedy délka jejího pobytu ve Vietnamu i v České republice byly známy a nebyly správním orgánem I. stupně zpochybněny, stejně jako to, že žalobkyně žije se svým otcem, který je jejím jediným příbuzným na území České republiky. Soud v tomto případě s ohledem na nekonkrétnost obsahu návrhu svědecké výpovědi konstatuje, že odmítnutí druhého pokusu o výslech otce žalobkyně bylo v souladu s ekonomikou řízení.

14. Dále žalobkyně vytýkala žalovanému, že zcela rezignoval na zkoumání dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
15. Soud konstatuje, že žalovaný se přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabýval na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal mimo jiné na to, že vazby žalobkyně na Českou republiku budované od října 2014 nemohou být nijak intenzivní, neboť většinu svého života žalobkyně strávila ve Vietnamu, a to i se svým otcem. Přesídlení žalobkyně zpět by pro ni tedy nebylo nepřekonatelným problémem. Dále uvedl, že žalobkyně může žádat o jiný bytový status.
16. Jak již bylo uvedeno shora, žalobkyně po celou dobu správního řízení neuváděla nic, co by nasvědčovalo tomu, že by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu mohlo být nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého nebo rodinného života. Ze správního spisu navíc vyplývá a závěry správních orgánů potvrzuje, že žalobkyně započala se studiem na základní škole v ČR až v říjnu roku 2014, tj. v době, kdy bylo zahájeno správní řízení o zrušení trvalého pobytu jejího otce. Do té doby navštěvovala žalobkyně základní školu ve Vietnamu. Nelze proto předpokládat zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, a to ani ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť jak správně vyhodnotily správní orgány, v případě, kdy na území ČR nepobýval otec žalobkyně a žalobkyně tvrdí, že na území ČR nikoho jiného nemá, nemohla zde pobývat ani sama nezletilá žalobkyně. Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a uvádí, že u žalobkyně nebyl naplněn účel trvalého pobytu, kterým je integrace cizince do společnosti, a to vzhledem k dlouhodobé nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky, doprovázené zpřetrháním vazeb na Českou republiku.
17. Žalobkyně dále namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v opravě chyby v psaní, kdy správní orgán prvního stupně nesprávně uvedl, že rozhodl dle § 87 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv měl rozhodovat dle § 87l odst. 1 písm. d) téhož zákona. Žalobkyně se však mylí, domnívá-li se, že tento postup je nezákonný. Přehlíží totiž, že správní řízení před první i druhou instancí tvoří jeden celek, což má svůj odraz v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) věty před středníkem správního řádu, podle kterého může odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část i změnit, pakliže dospěje k závěru o jeho rozporu s právními předpisy nebo nesprávnosti. Pokud byl určitý povinný údaj ve výroku správního orgánu I. stupně nesprávný, mohl být změněn v odvolacím řízení. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je navíc zřejmé, podle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně postupoval.
18. Namítá-li žalobkyně, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně absentoval výjezdní příkaz a tato okolnost byla napravena až žalovaným v odvolacím řízení, soud konstatuje, že k povaze výjezdního příkazu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005 - 34, publ. pod č. 808/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že oprávněné orgány jsou povinny udělit výjezdní příkaz z moci úřední. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. Výjezdní příkaz udělený podle § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde tak o úkon vyloučený ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Ministerstvu se zde neukládá rozhodnout, zda výjezdní příkaz udělí, či nikoli, jinými slovy neukládá se mu posoudit, zda jsou v tom kterém případě dány podmínky pro jeho udělení, či nikoli, a podle toho rozhodnout, nýbrž ukládá se mu tento příkaz udělit vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013-19). I v tomto případě tedy odvolací orgán v souladu se správním řádem napravit pochybení správního orgánu I. stupně a chybějící výrok doplnil. V jeho postupu tak soud neshledává nezákonnost.

19. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 18. září 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.